

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: J. H., zast.: JUDr. Jiří Všeček, advokát, Orlická 163, Hradec Králové, proti žalovanému: Ministerstvo financí, Praha 1, Letenská 15, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 1.8.2007, Č.j.: 43/51 042/2007-431

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 1.8.2007, Č.j.: 43/51 042/2007-431 se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 7.760,- Kč, do 30 dnů od právní moci rozsudku, k rukám zástupce žalobce, JUDr. Jiřího Všečky, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví rozsudku, jímž žalovaný rozhodl, že podle § 5 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní poplatků se nevyhovuje návrhu žalobce ze dne 2.1.2007 na delegaci místní příslušnosti ke správě daní z Finančního úřadu v Děčíně na Finanční úřad pro Prahu 10. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobce podal návrh na zrušení rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti ke správě daní č.j. 43/24 724/2006-431 ze dne 15.3.2006, a pro případ jeho nepřijetí pro nepřipustnost navrhl, aby Ministerstvo financí novým rozhodnutím delegovalo místní příslušnost daňového subjektu z Finančního úřadu v Děčíně zpět na Finanční úřad pro Prahu 10. V odůvodnění návrhu žalobce uvedl, že podnět Finančního úřadu v Děčíně, který vedl k výše uvedenému rozhodnutí, byl jen završením dlouhodobého přístupu tohoto správce daně vůči žalobci, kdy ze strany správce daně byly činěny kroky vedoucí k nesprávné evidenci daní a v souvislosti s tím došlo i k vydání rozhodnutí o zřízení zástavního práva na nemovitosti daňového subjektu. Žalovaný uvedl, že z průběhu daňového řízení vedeného s daňovým subjektem vyplývá, že změny trvalého pobytu daňového subjektu byly reakcí na probíhající daňové

řízení a z tohoto pohledu je lze považovat za účelové. Provedené místní šetření pak podle žalovaného nepotvrdilo, že se daňový subjekt zdržuje na adrese J., tedy v územní působnosti Finančního úřadu pro Prahu 10. Písemnosti zasílané na uvedenou adresu jsou Českou poštou, a.s. dosílány na adresu H. a zde jsou doručovány. Toto místo je v územní příslušnosti Finančního úřadu v Děčíně. Obecně lze konstatovat, že delegování místní příslušnosti ke správě daní by mělo přinést především efektivnější, hospodárnější a ucelenější správu daní. Splnění těchto hledisek u navrhované delegace místní příslušnosti podle žalovaného předpokládat nelze.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto, že se nevyhovuje návrhu na zrušení rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti ke správě daní ze dne 15.3.2006, jakož se nevyhovuje ani návrhu na delegaci místní příslušnosti daňového subjektu Finančnímu úřadu pro Prahu 10. Žalobce dále uvedl, že svůj návrh ze dne 2.1.2007 odůvodnil tím, že nejsou splněny podmínky ust. § 5 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků a jednotlivé důvody podrobně v návrhu rozvedl. Současně navrhl, pokud nebude návrhu na zrušení rozhodnutí o delegaci vyhověno, aby žalovaný zpětně delegoval místní příslušnost na Finanční úřad pro Prahu 10, v jehož obvodu má žalobce bydliště. Napadené rozhodnutí podle žalobce podléhá soudnímu přezkumu, neboť se dotýká žalobcových práv, především jeho práva na spravedlivý proces, spočívajícího v tom, že určujícím pro místní příslušnost je podle § 4 odst. 1 daňového řádu místo trvalého žalobcova bydliště, resp. trvalého pobytu, které je u žalobce na adrese Praha 10, J. Místo trvalého pobytu, pokud jde o místní příslušnost, může být prolomeno v případě fyzické osoby bydlící na území České republiky s přihlédnutím k tomu, kde se převážně zdržuje, tj. tam, kde pobývá více dnů v roce. Žalobce namítl, že žalovaný v tomto směru žádné řízení ani žádné šetření nevedl, žalobce o takovém šetření nemá povědomost, aby se k takovému šetření a jeho výsledkům mohl vyjádřit pro určení místní příslušnosti. Důvody, spočívající v dosílání písemností na adresu H., nejsou podle žalobce důvody, pro které by bylo možné přihlédnout ke změně místní příslušnosti, právně neodůvodňují postup žalovaného ve věci. Žádnou změnu trvalého bydliště nelze považovat za účelovou ve vztahu k daňovému řízení (řízení obecně), neboť by takové nahlížení zasahovalo do svobody pohybu osob, která je dominující. Pokud jde o možnost delegace místní příslušnosti podle § 5 odst. 3 daňového řádu, pak taková delegace nutně musí být odůvodněna věcnými a právními předpoklady efektivity a hospodárnosti v intencích základních zásad daňového řízení uvedených v § 2 daňového řádu. Takové hodnocení napadené rozhodnutí neobsahuje a v tomto ohledu není přezkoumatelné. Žalobce rovněž poukázal na to, že jde-li o návrh orgánu správy daní, jež směřuje k atrakci rozhodovací činnosti rozhodnutím žalovaného, je na místě, aby se k takovému návrhu mohl žalobce vyjádřit nejméně v tom smyslu, že by s takovým návrhem měl být obeznámen. K tomu však nedošlo. Důvody, pro které byla místní příslušnost delegována a důvody obsažené v samotném návrhu, zůstávají žalobci skryty. Daňový systém však představuje nezbytný prostředek materiální existence státu a test jeho legitimacy. Konkrétní aplikace procesního předpisu o místní příslušnosti musí být transparentní, předvídatelná a přiměřená. Napadené rozhodnutí tato kritéria nesplňuje, žalobce zatěžuje nad míru přiměřenou jeho poměrům především v tom smyslu, že extrahuje daňové řízení z místa jeho trvalého bydliště. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

K žalobě se vyjádřil žalovaný a namítl, že napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu podle § 70 písm. c) s.ř.s., neboť podle žalovaného jde o úkon správního orgánu, jímž se upravuje vedení řízení. Žalovaný uvedl, že takovým rozhodnutím bylo i předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2006 čj. 43/24 724/2006-431 o delegaci místní

příslušnosti daňového subjektu na Finanční úřad v Děčíně, kterým bylo určeno, který z finančních úřadů do budoucna povede daňová řízení týkající se delegovaných daní. Rozhodnutím o delegaci místní příslušnosti je stanovena místní příslušnost odchylně od obecné úpravy obsažené v § 4 odst. 1 daňového řádu, aniž by tím byla dotčena práva daňového subjektu vyplývající z hmotněprávních předpisů. O charakteru tohoto úkonu jako úkonu souzícího k vedení řízení svědčí i to, že proti němu není připuštěn opravný prostředek. Žalovaný poukázal na dosavadní judikaturu, která svědčí jeho právnímu názoru. Dále uvedl, že svým rozhodnutím ze dne 15.3.2006 čj. 43/24 724/2006-431 rozhodl o delegaci místní příslušnosti na základě podnětu Finančního úřadu v Děčíně, který byl odůvodněn zjevnou účelovostí změny trvalého bydliště žalobce, který je vlastníkem nemovitostí v obci Hřensko a působil zde jako člen zastupitelstva obecního úřadu. Finanční úřad v Děčíně na příkladech zdokumentoval, že žalobce účelové změny trvalého pobytu prováděl už v minulosti. Také výsledek místního šetření, které v místě nového trvalého pobytu žalobce a jeho manželky provedl Finanční úřad pro Prahu 10, svědčil o tom, že důvody pro delegaci místní příslušnosti jsou opodstatněné (tj. že došlo pouze k formální změně místa trvalého pobytu; zápis v občanském průkazu žalobce pouze osvědčuje, že žalobce splnil svou ohlašovací povinnost podle § 10 zákona č. 133/2000 Sb., a v jakém směru, nedokládá však, že se na místě žalobce skutečně zdržuje). Proto žalovaný uvedeným rozhodnutím ze dne 15.3.2006 rozhodl o delegaci místní příslušnosti ke správě daní žalobce na Finanční úřad v Děčíně. Žalobce na rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti reagoval tím, že opakovaně žádal jeho zrušení. To však zákon neumožňuje. Toho si žalobce zřejmě byl vědom, a proto navrhl delegování místní příslušnosti zpět na Finanční úřad v Děčíně (správně má zřejmě být zpět na Finanční úřad v Praze 10). Aby žalovaný mohl o návrhu rozhodnout, požádal o stanoviska dotčené správce daně. Žádný z nich nedoporučil návrhu vyhovět. V zaslaných stanoviscích správci daně opět poukázali na účelové jednání žalobce při změnách trvalého pobytu a na to, že nic nenásvědčuje tomu, že by se žalobce skutečně zdržoval na adrese J., Praha 10. Pošta zasílaná na tuto adresu je dosílána na adresu H.. Protože žalovanému nejsou známe skutečnosti, které by potvrzovaly, že se žalobce skutečně zdržuje na adrese jím uváděného trvalého pobytu, tj. na J., Praha 10, návrhu žalobce na delegaci místní příslušnost nebylo žalobou napadeným rozhodnutím vyhověno. Žalovaný doplnil, že ani žádná z jím zaslaných zásilek nebyla žalobci doručena na adresu jeho trvalého pobytu, samotné žalobou napadené rozhodnutí zaslané na uvedenou adresu bylo vráceno s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. K žalobní námitce, že se žalobce neměl možnost vyjádřit k šetření ve věci delegace místní příslušnosti ani k jeho výsledkům, žalovaný opětovně odkázal na judikaturu dovozující, že rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti je rozhodnutím o vedení řízení a uvedl, že toto rozhodnutí není završením samostatného správního (daňového) řízení, v němž by bylo možno uplatňování procesních práv, tedy i práva vyjádřit se, ale naopak je jedním z procesních rozhodnutí, jejichž prostřednictvím je daňové řízení realizováno. Dodal, že přestože zákon nevyžaduje, aby rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti bylo odůvodněno (§ 32 odst. 3, § 5 odst. 3 ZSDP), přesto k jeho odůvodnění přistoupil. V rámci posuzování opodstatněnosti návrhu na delegaci správce daně přihlíží zejména k tomu, zda delegování místní příslušnosti na jiného správce daně přispěje k hospodárnějšímu a rychlejšímu průběhu daňového řízení, což v daném případě podle žalovaného *nepochybně bylo splněno*. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl; bude-li se věcí zabývat meritorně, pak aby žalobu zamítl.

Soud se především zabýval otázkou, zda žalobou napadené rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu. Soud zde poukazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17.7.2008, čj. 7 Afs 13/2007-54 (publikované pod 1720/2008 Sb. NSS), podle kterého rozhodnutí správce daně vyššího stupně o delegaci místní příslušnosti ke

správě daně (§ 5 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) je rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 s.ř.s.; není vyloučeno z přezkoumání soudem.

Městský soud v Praze tedy přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ust. § 75 odst. 1,2 s.ř.s. Soud vycházel z obsahu správního spisu předloženého žalovaným.

Do správního spisu je založen výpis z centrální evidence obyvatel datovaný dnem 25.11.2005, podle kterého má žalobce J.H. od 23.11.2005 veden trvalý pobyt na adrese Praha 10, Záběhlice, J. 2691/41. Dne 25.11.2005 žalobce podal k Finančnímu úřadu v Děčíně žádost o zrušení registrace z důvodu změny trvalého pobytu. Do spisu je založeno rozhodnutí Finančního úřadu v Děčíně ze dne 29.11.2005 o omezení platnosti osvědčení o registraci do 20.3.2006, v jehož odůvodnění se uvádí, že vzhledem ke změně podmínek pro určení místní příslušnosti ke správě daní (§ 4 zákona o správě daní), byl žalobce přeregistrován na Finanční úřad pro Prahu 10, na který předchází místní příslušnost dnem následujícím po dni, k němuž byla omezena platnost osvědčení o registraci; změna místní příslušnosti se týká daní, u nichž je místní příslušnost určena podle § 4 odst. 1 - 4 zákona. Do spisu je dále založeno rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2006, čj. 43/24 724/2006-431, jímž žalovaný na základě podnětu Finančního úřadu v Děčíně rozhodl podle § 5 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., že deleguje místní příslušnost ke správě všech daní s výjimkou daně z nemovitostí, daně z převodu nemovitostí, daně dědické a daně darovací daňového subjektu J.H., spravovaných Finančním úřadem pro Prahu 10 na Finanční úřad v Děčíně, a to s účinností od 1.6.2006. Rozhodnutí není odůvodněno. K rozhodnutí je připojen doklad o jeho doručení žalobci na adresu H., kde žalobce rozhodnutí převzal v úložní lhůtě. Návrh na delegaci místní příslušnosti podaný Finančním úřadem v Děčíně, na jehož základě bylo rozhodnutí ze dne 15.3.2006, čj. 43/24 724/2006-431 vydáno, je rovněž do správního spisu založen, byl však žalovaným označen jako vyloučený z nahlížení podle § 45 odst. 3 s.ř.s., stejně jako stanoviska k navrhované delegaci podaná Finančním ředitelstvím pro hl.m. Prahu, Finančním úřadem pro Prahu 10 a Finančním ředitelstvím v Ústí nad Labem.

Do správního spisu je založena žádost žalobce zastoupeného advokátem ze dne 15.5.2006, o zrušení rozhodnutí ze dne 15.3.2006, čj. 43/24 724/2006-431, podaná Ministerstvu financí, v níž žalobce poukázal na to, že po oznámení změny svého trvalého bydliště dosavadnímu místně příslušnému správci daně vydal tento rozhodnutí o omezení platnosti osvědčení o registraci, avšak až do dne 20.3.2006, přestože změna trvalého bydliště mu byla oznámena již dne 25.11.2005, které navíc doručil zástupci žalobce, ač žalobce v daném řízení zastoupen nebyl. Finanční úřad v Děčíně, který je podle žalobce zaujat proti jeho osobě, podal podle mínění žalobce návrh na delegaci místní příslušnosti ještě než doběhla lhůta k omezení platnosti osvědčení o registraci. To je podle žalobce v rozporu se zákonem. Rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti nebylo odůvodněno, místní příslušnost lze přenést jen z důvodů podle § 4 odst. 14 ZSDP, přenesení místní příslušnosti v žalobcově případě se však žalobci jeví jako bezdůvodné zasahování do jeho práv, žalobce má od roku 1999 přerušeno podnikání, není si vědom, že by přenesení místní příslušnosti přispělo k hospodárnosti či rychlosti řízení, změna místní příslušnosti bezdůvodně zatíží osobu žalobce, který bydlí v Praze a na Finanční úřad v Děčíně by musel dojíždět cca 120 km. Žalovaný na tuto žalobcovu žádost odpověděl podáním ze dne 19.10.2006, v němž uvedl, že zákon neumožňuje zrušení rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti, žalobce však může podat návrh na delegaci místní příslušnosti na jiného správce daně, má-li za to, že jsou k tomu dány dostatečné důvody, které budou posouzeny. Zákon nevyžaduje, aby rozhodnutí o delegaci

místní příslušnosti bylo odůvodněno, rozhodování o delegaci místní příslušnosti je čistě otázkou opodstatněnosti důvodů předložených správcem daně či daňovým subjektem v podaném návrhu. Odpověď žalovaného byla doručena zástupci žalobce i samotnému žalobci (žalobci na adresu H.-písemnost byla uložena a v úložní lhůtě žalobcem osobně převzata).

Do správního spisu je založena i předmětná žádost žalobce ze dne 2.1.2007 došlá žalovanému dne 22.1.2007, o zrušení rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti, případně posoudí-li žalovaný tento návrh jako nepřijatelný, o vrácení místní příslušnosti Finančnímu úřadu pro Prahu 10. Žádost byla spojena se stížností na postup Finančního úřadu v Děčíně. V žádosti je popsán podle žalobce nesprávný postup Finančního úřadu v Děčíně při vydání výzvy k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě, která nebyla řádně doručena a v ní uvedené platební výměry nejsou založeny do daňového spisu žalobce. Završením nesprávného postupu vůči žalobci byl podle žalobce návrh Finančního úřadu v Děčíně na delegaci místní příslušnosti, jemuž žalovaný vyhověl, ač je žalobce svým daňovým a skutečným domicilem jinde. Žalobce žalovaného žádal, aby byl obnoven zákonný stav, když podle žalobce k delegaci místní příslušnosti nevedou žádné důvody a nad to je delegace v rozporu se zásadami daňového řízení, zejména pokud jde o hospodárnost řízení. Pokud jde o navrhované zrušení rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti a stížnost na postup Finančního úřadu v Děčíně, žalovaný žalobci odpověděl podáním ze dne 23.3.2007, doručeným zástupci žalobce a rovněž i žalobci (který na adrese J., Praha 10, zásilku nepřevzal a ta byla poslána na adresu H., kde byla žalobcem osobně převzata). O žalobcově návrhu ze dne 2.1.2007 na delegaci místní příslušnosti zpět na Finanční úřad pro Prahu 10 bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, které žalovaný doručil opět jak zástupci žalobce, tak i samotnému žalobci, kdy zásilka žalobci adresovaná na adresu J. 2691/41 Praha 10 byla vrácena zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý, na adrese H. žalobce rozhodnutí osobně převzal. Do správního spisu jsou založena i stanoviska Finančního ředitelství v Ústí nad Labem, Finančního úřadu v Děčíně, Finančního ředitelství pro hl.m. Prahu a Finančního úřadu pro Prahu 10, podaná k návrhu žalobce na delegaci místní příslušnosti na Finanční úřad pro Prahu 10; tyto písemnosti však žalovaný označil jako vyloučené z nahlížení podle § 45 odst. 3 s.ř.s.

Soud vychází z těchto podstatných skutečností:

Podle § 4 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (ZSDP), místní příslušnost správce daně, není-li stanoveno jinak v tomto nebo ve zvláštním zákoně, se řídí u právnické osoby místem jejího sídla v České republice a u fyzické osoby bydlištěm v České republice, jinak místem, kde se převážně zdržuje, tj. v němž pobývá nejvíce dnů v roce. Pro účely tohoto zákona se rozumí bydlištěm fyzické osoby místo trvalého pobytu. Podle § 4 odst. 14 uvedeného zákona nelze-li místně příslušného správce daně určit podle tohoto nebo zvláštního zákona, stanoví jej ministerstvo. Ministerstvo může rovněž z důležitých důvodů, zejména z důvodu hospodárnosti nebo rychlosti řízení stanovit místní příslušnost jinak.

Podle § 5 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., na návrh daňového subjektu nebo z podnětu správce daně, může správce daně vyššího stupně nadřízený oběma správci daně delegovat místní příslušnost ke správě daně na jiného, pokud shledá důvody takového návrhu opodstatněnými. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v již zmíněném rozhodnutí ze dne 17.7.2008, čj. 7 Afs 13/2007-54 mimo jiné uvedl, že jedním ze základních požadavků na

správu státu je racionalita; správa musí být vykonávána nejen řádně, ale i efektivně. Správci daně při tom musí volit jen takové postupy a taková opatření, která daňové subjekty co nejméně omezují (§ 2 a 3 daňového řádu). Z ustanovení upravujících organizaci, pravomoc a příslušnost orgánů veřejné správy vyplývá, že daňový subjekt si nemůže vybrat libovolného správce daně, ani orgány daňové správy nemohou svými vrchnostenskými úkony-leč by tak zákon výslovně stanovil, prolomit meze, které jim ohledně jejich pravomoci a příslušnosti stanovil zákon. Změna zákonem určeného správce daně, tedy výjimka ze zákona, se může stát jen v zákonem stanovených případech a postupem, který zákon stanoví. Delegace místní příslušnosti musí sloužit řádnému a efektivnímu výběru daní a současně (a neoddělitelně) musí co možná šetřit práva daňového subjektu a nezasahovat do nich nad přiměřenou míru a zejména nikoliv v rozporu se zákonem. Na postup správce daně, který rozhoduje o delegaci, se v plném rozsahu uplatní zásady vymezené v § 2 ZSDP, mezi které patří i zásada součinnosti (§ 2 odst. 2), která je posílená obecně platnou zásadou spravedlivého procesu. Z těchto zásad vyplývá povinnost správce daně seznámit daňový subjekt s došlým podnětem jiného správce daně k delegaci místní příslušnosti a s podklady pro rozhodnutí a umožnit mu vyjádřit se k nim. Ačkoliv daňový řád výslovně nestanoví, že rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti musí obsahovat odůvodnění (§ 32 odst. 3), ze shora uvedených zásad vyplývá, že toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Pravidla místní příslušnosti jsou v daňovém řádu konstruována dostatečně podrobně pro různé situace, proto je delegace pouze výjimečným řešením. Z odůvodnění rozhodnutí musí být patrné, jakými úvahami a na základě jakých podkladů správce daně shledal návrh na delegaci opodstatněným, proč došlo k výjimce ze zákonem určené příslušnosti. Uplatnění zásady přiměřenosti podle § 2 odst. 2 daňového řádu lze dospět k závěru, že je tomu tak vždy, kdy delegace umožní, aby správce daně efektivněji stanovil a vybral daň. V odůvodnění musí být tyto důvody uvedeny, jejich vyjevení slouží předvídatelnosti, přesvědčivosti a v soudním řízení přezkoumatelnosti rozhodnutí, sdělení důvodů je i zárukou proti možné libovůli či dokonce šikaně. Daňovému subjektu v daňovém řízení delegací vznikají další povinnosti, které při normálním běhu věcí nemá, k uplatnění jeho práv nejsou nutné nebo je ztěžují. Při výkonu práv a plnění povinností je nutná součinnost daňového subjektu se správcem daně; je proto právně významné, že v důsledku delegace se daňový subjekt musí přesouvat za správcem daně do jiného místa, což může výkon jeho práv někdy usnadnit, někdy ztížit. Jedním z významných hledisek je tedy i vzdálenost správce daně, od níž se odvíjí dopravní dostupnost, náklady spojené s cestami ke správci daně apod. Daňový řád v ustanovení § 4 obsahuje detailní pravidla pro stanovení místní příslušnosti. Delegace podle § 5 odst. 3 daňového řádu tato pravidla nesmí bez vážných příčin (anebo zcela bez důvodů) obcházet a musí vždy být jen krajním a řádně odůvodněným řešením. Při delegaci místní příslušnosti nadřízený správce daně svým úkonem zasahuje do práv daňového subjektu tím, že autoritativně určuje, který jemu podřízený správce daně bude v budoucnu provádět správu daní. Soud proto musí mít možnost na návrh daňového subjektu přezkoumat postup, kterým se správce daně určuje.

Městský soud v Praze při přezkoumání žalobou napadeného vycházel ze zmíněných závěrů Nejvyššího správního soudu. V případě fyzické osoby se místní příslušnost správce daně řídí bydlištěm fyzické osoby, jímž je pro účely § 4 odst. 1 ZSDP místo trvalého pobytu fyzické osoby. Mezi účastníky řízení je nesporné, že žalobce má trvalý pobyt na adrese Praha 10, J. Rozhodnutím ze dne 15.3.2006, čj. 43/24 724/2006-431 byla místní příslušnost delegována z Finančního úřadu pro Prahu 10 (místně příslušného trvalému pobytu žalobce) na Finanční úřad v Děčíně. Pro rozhodnutí soudu o žalobě není podstatné, že dřívější rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2006, čj. 43/24 724/2006-431 neobsahuje odůvodnění. V předmětném přezkumném soudním řízení nelze zohlednit ani skutečnost, že žalobce nebyl seznámen s návrhem Finančního úřadu v Děčíně na delegaci místní

příslušnosti, na základě kterého bylo rozhodnutí ze dne 15.3.2006, čj. 43/24 724/2006-431 vydáno. Za důvodnou tak nelze považovat žalobní námitku, že žalobci, který nebyl s návrhem finančního úřadu na delegaci místní příslušnosti obeznámen, zůstávají skryty důvody, pro které bylo toto rozhodnutí vydáno a rovněž i důvody obsažené v návrhu na jeho vydání.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 1.8.2007, čj. 43/51 042/2007-431 nebylo vyhověno návrhu žalobce ze dne 2.1.2007 na delegaci místní příslušnosti zpět na Finanční úřad pro Prahu 10. Toto rozhodnutí, jak vyplývá z jeho záhlaví, se týká pouze té části žalobcova návrhu ze dne 2.1.2007, jímž žalobce žádal delegaci místní příslušnosti z Finančního úřadu v Děčíně zpět na Finanční úřad pro Prahu 10. Vydané rozhodnutí se tedy netýká návrhu žalobce na zrušení rozhodnutí ze dne 15.3.2006, čj. 43/24 724/2006-431, jak žalobce v žalobě nepřesně uvádí (na žádost na zrušení rozhodnutí a rovněž na podanou stížnost odpověděl žalovaný žalobci podáním ze dne ze dne 23.3. 2007; žalobce proti tomuto způsobu vyřízení v žalobě nebrojí).

Žalovaný nevyhovění návrhu žalobce na delegaci místní příslušnosti z Finančního úřadu v Děčíně na Finanční úřad pro Prahu 10 odůvodnil konstatováním, že *z průběhu daňového řízení vedeného s daňovým subjektem vyplývá, že změny trvalého pobytu daňového subjektu byly reakcí na probíhající daňové řízení a z tohoto pohledu je lze považovat za účelové. Provedené místní šetření pak nepotvrdilo, že se daňový subjekt zdržuje na adrese J., Praha 10, tedy v územní působnosti Finančního úřadu pro Prahu 10. Pisemnosti zasílané na uvedenou adresu jsou Českou poštou, a.s. dosílány na adresu H. a zde jsou doručovány. Toto místo je v územní působnosti Finančního úřadu v Děčíně. Obecně lze konstatovat, že delegování místní příslušnosti ke správě daní by mělo přinést především efektivnější, hospodárnější a ucelenější správu daní. Splnění těchto hledisek u navrhované delegace místní příslušnosti však nelze předpokládat.* Toto odůvodnění městský soud nepovažuje za postačující. Závěr o účelovosti změn trvalého pobytu žalobce nelze považovat za podložený, není-li v odůvodnění rozhodnutí zároveň uvedeno, kdy konkrétně žalobce opakovaně měnil svůj trvalý pobyt a v návaznosti na jaké úkony daňového řízení a z jakých důvodů takto – účelově - konal. Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkazuje na podnět Finančního úřadu v Děčíně, v němž podle žalovaného finanční úřad na příkladech zdokumentoval, že žalobce prováděl účelové změny svého trvalého pobytu; s tímto poukazem žalovaný dovozoval opodstatněnost delegace místní příslušnosti (provedené rozhodnutím ze dne 15.3.2006, čj. 43/24 724/2006-431). Vyjádření k žalobě není součástí žalobou napadeného rozhodnutí a nemůže nedostatek jeho odůvodnění napravit, nehledě na to, že ani ve vyjádření k žalobě žalovaný nekonkretizoval zjištění, z nichž by vyplynula účelovost změn trvalého pobytu, tj. důvody, pro které žalobce v průběhu daňového řízení a v návaznosti na v něm provedené úkony měnil adresu svého trvalého pobytu. Že rozhodnutí ze dne 15.3.2006, čj. 43/24 724/2006-431 bylo vydáno opodstatněně, nelze z jeho obsahu dovodit, neboť neobsahuje odůvodnění. Přisvědčit tak nelze ani argumentaci, že rozhodnutí ze dne 15.3.2006, čj. 43/24 724/2006-431 bylo opodstatněné, a proto nebylo vyhověno návrhu žalobce ze dne 2.1.2007 (o *vrácení* místní příslušnosti zpět na Finanční úřad pro Prahu 10). Pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že provedené místní šetření nepotvrdilo, že se daňový subjekt zdržuje na adrese J., Praha 10, nelze pominout, že nezmiňuje, jaké místní šetření má na mysli, kdo je provedl, ani ve které době bylo provedeno, tj. zda jde o dobu blízkou době podání žalobcova návrhu. Nejvyšší správní soud ve shora zmíněném rozhodnutí 7 Afs 13/2007-54 výslovně zmínil povinnost správce daně seznámit daňový subjekt s podklady pro rozhodnutí a umožnit mu vyjádřit se k nim. Provedené šetření, o něž se opírá žalobou napadené rozhodnutí, bylo podkladem pro jeho vydání, z obsahu správního spisu však nevyplývá, že žalobce byl s podklady rozhodnutí

seznámen. Žalobní námitka, že žalobce nemá povědomost o žádném šetření, které by bylo prováděno ohledně žalobcova pobytu a nemohl se k němu ani k jeho výsledkům vyjádřit, je proto plně důvodná. K poslednímu důvodu uvedenému v napadeném rozhodnutí, tj. k argumentaci žalovaného, že písemnosti zasílané žalobci byly poštou dosílány na adresu H. a tam doručovány, soud uvádí, že je skutečností, že již před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí byly určité písemnosti (např. rozhodnutí ze dne 15.3.2006, čj. 43/24 724/2006-431 a sdělení žalovaného, že zákon neumožňuje zrušit rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti) doručeny žalobci na adresu H., tedy nikoliv na adresu jeho hlášeného trvalého pobytu Praha 10, J. Jde však o jedinou odůvodněním napadeného rozhodnutí konkretizovanou a zároveň i obsahem spisu doloženou skutečnost, která sama o sobě nemůže postačit pro závěr o řádném odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Soud posoudil žalobu napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné, neboť z jeho obsahu není zřejmé, z jakých konkrétních skutečností vyplývá závěr žalovaného o účelovosti změn žalobcova trvalého pobytu a není konkretizováno šetření, na základě kterého žalovaný usoudil, že není potvrzeno, že se žalobce zdržuje na adrese J., Praha 10. Zároveň je důvodná i žalobní námitka, že žalobce nebyl seznámen s podklady pro rozhodnutí a nemohl se k nim vyjádřit, v čemž podle názoru soudu lze spatřovat vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Z uvedených důvodů soud podle § 78 odst. 1, 4 a za použití § 76 odst. 1 písm. a) a c) s.ř.s. rozhodnutí žalovaného zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Soud ve věci rozhodl rozsudkem bez nařízení ústního jednání podle § 51 odst. 2 s.ř.s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., a úspěšnému žalobci přiznal náhradu za soudní poplatek ve výši 2000,- Kč a náklady na zastoupení žalobce advokátem, tj. za dva úkony právní služby - převzetí věci a sepsání žaloby, po 2100,- Kč a dva související paušální poplatky po 300,- Kč, podle §§ 7, 9 odst. 3 písm. f) , 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., po zvýšení o 20% DPH, tj. v celkové částce 5.760,- Kč. Náklady řízení celkem jsou tak ve výši 7.760,- Kč, jak je ve výroku rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek ust. § 102 a násl. s.ř.s., ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku, prostřednictvím Městského soudu v Praze k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle § 105 odst. 2 s.ř.s., stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 13.8.2010

JUDr. Eva Pechová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Václav Koláček

Anonymizaci provedl: Mgr. Jan Kobera